

BCN

Christo & Jeanne-Claude L'arquitectura del no construït

Exposició: Sep 18 – Nov 14, 2025
Inauguració: Sep 18, 12-20h
Horari: Dm. a dv, 11-19h – Ds, 11-14h

"Tots els nostres projectes tenen a veure amb zones, ja siguin urbanes o rurals, on hi viu gent. A Jeanne-Claude i a mi sempre ens ha interessat l'espai que utilitza la gent. Sempre hem dit que era meravellós que ens prestessin els espais que pertanyien a uns altres"

— Christo

Amb motiu del Barcelona Gallery Weekend, Prats Nogueras Blanchard es complau a presentar *Christo i Jeanne-Claude. L'arquitectura del no construït*, una exposició que mostra una selecció de projectes no realitzats concebuts per la parella d'artistes al llarg de 4 dècades.

La majoria dels projectes no realitzats de Christo i Jeanne-Claude van fracassar perquè se'ls va denegar el permís, entre les poques excepcions està *Wrapped Monument to Cristobal Colón. Project for Barcelona*, iniciat el 1975. Després de rebre dues negatives, el permís va ser concedit el 1984 per Pasqual Maragall, però la parella d'artistes va decidir no seguir endavant amb el projecte.

L'any 2025 marca el 50 aniversari de l'inici d'aquest projecte, que està estretament vinculat a l'antiga Galeria Joan Prats, que va ser embolicada el 1977, convertint-se així en l'únic projecte realitzat per Christo i Jeanne-Claude a Espanya, mentre que els dibuixos preparatoris i collages per al projecte Colón es van exposar a la Galeria Trece. Aquest context històric serveix de punt de partida per a aquesta exposició.

Els projectes no realitzats de Christo i Jeanne-Claude no van ser mai somnis abandonats, sinó obres plenament concebudes que van cobrar vida a través de dibuixos, maquetes i visions. Per a ells, el procés era l'obra d'art: des del primer esbós fins als debats públics, des dels estudis d'enginyeria fins a les negociacions polítiques. Cada projecte, ja fos embolicar un monument, construir una mastaba o cobrir passarel·les amb tela, s'imaginava amb precisió, intensitat i independència. Rebutjaven encàrrecs i patrocinis, creient que la veritable llibertat era el seu únic material. Moltes propostes es van veure frenades per la burocràcia, unes altres per canvis en els interessos o pel pas del temps, però totes van ser perseguides amb la mateixa devoció que les seves obres realitzades. Els dibuixos, amb capes de fotografies, mostres de tela, pastel i pintura industrial, no eren preparatius, sinó manifestacions. Aquests projectes perduren com a actes d'imaginació radical, desafiant les definicions convencionals d'escultura i permanència. No realitzats no significava incomplets. Per a Christo i Jeanne-Claude, la idea ja era una forma. Fins i tot sense haver estat construïts, aquests projectes existeixen, amb claredat, convicció i presència.

“Parlar dels dibuixos de Christo és entrar en un espai d’esdevenir. És on les impossibilitats prenen forma, on la burocràcia és irrellevant i l’escala de la imaginació no té límits. Per als projectes que mai van arribar a realitzar-se -ja fora pel destí o per elecció-, aquestes obres romanen com a testimoniatges, proves de mons imaginats amb extraordinària claredat i devoció.”

— Lorenza Giovanelli¹ (Extracte del text que acompanya l’exposició)

Christo (Gabrovo, Bulgària, 1935 - Nova York, 2020) i Jeanne-Claude (Casablanca, 1935 - Nova York, 2009) van ser el duo visionari darrere d’algunes de les instal·lacions artístiques ambientals a gran escala més emblemàtiques del món.

Christo es va formar en l’Acadèmia de Belles Arts de Sofia, abans d’escapar de la Bulgària comunista el 1957, passant per Praga i Viena. Va arribar a París a la fi del 1957, on el 1958 va conèixer a Jeanne-Claude, inicialment a través d’un encàrrec per a pintar el retrat de la seva mare. La seva connexió va ser immediata i profunda: havien nascut el mateix dia amb tot just una hora de diferència. Jeanne-Claude havia estudiat llatí i filosofia a Tunísia i va continuar la seva educació a França i Suïssa, cultivant una ment cosmopolita i organitzada que complementava l’impuls artístic de Christo.

Van començar a treballar junts sota el nom de Christo fins el 1994, quan van formalitzar el crèdit compartit de “Christo i Jeanne-Claude” per als seus projectes monumentals. Entre les seves primeres obres a París es troben *Stacked Oil Barrels and Dockside packages* al port de Colònia el 1961 i *Wall of Barrels - The Iron Curtain*, un mur de 89 barrils de petroli que va bloquejar la rue Visconti a París el 1962, com a resposta poètica al Mur de Berlín.

Després de traslladar-se a Nova York el 1964, la parella va obtenir el suport de Leo Castelli. Van finançar les seves obres cada vegada més ambicioses mitjançant la venda dels dibuixos preparatoris i collages de Christo, així com maquetes, litografies i escultures. Aquest model d’autofinançament els va garantir independència creativa i llibertat respecte a les subvencions públiques o corporatives.

Entre els seus espectaculars projectes es troben *Wrapped Coast* (Little Bay, Austràlia, 1969), *Valley Curtain* (Colorado, 1972), *Running Fence* (Califòrnia, 1976), *Surrounded Islands* (Florida, 1983), *The Pont Neuf Wrapped* (París, 1985), *The Umbrellas* (el Japó i els EUA, 1991), *Wrapped Reichstag* (Berlín, 1995) i *The Gates* (Central Park, Nova York, 2005). Cada projecte convidava als espectadors a reconsiderar paisatges i arquitectures familiars a través d’una visió transformada per la tela i l’escala.

Les seves obres solien requerir anys de planificació, negociació i preparació tècnica, i la seva naturalesa temporal convertia cada projecte en una experiència efímera de memòria col·lectiva.

Després de la mort de Jeanne-Claude el 2009, Christo va continuar realitzant els projectes que havia concebut amb ella, entre els quals destaquen *The Floating Piers* a Itàlia (2016) i el seu tan esperat *L’Arc de Triomphe, Wrapped* a París, inaugurat pòstumament el 2021. Aquest últim, durant els seus 16 dies d’exposició al públic, va atreure 6 milions de persones, mentre que 685 milions de persones, és a dir, un terç de la població mundial, el van experimentar a través dels mitjans de comunicació i les xarxes socials.

Segons el disseny de Christo, *The Mastaba*, una escultura de 410.000 barrils, serà realitzada pel seu equip, i serà l’única obra d’art pública permanent a gran escala de Christo i Jeanne-Claude, així com el seu últim projecte.

Junts, Christo i Jeanne-Claude van redefinir l’art ambiental i públic, convertint els paisatges en llenços i fent palpables les línies invisibles entre l’art, la política i l’experiència pública.

¹ Lorenza Giovanelli (nascuda el 1990) va estudiar Història de l’Art a l’Universitat Cattolica del Sacre Cuore de Milà, Itàlia. El 2016, va ser directora administrativa de la instal·lació temporal a l’aire lliure de Christo i Jeanne-Claude, *The Floating Piers*. És membre del consell d’administració de la Christo and Jeanne-Claude Foundation i continua el seu treball com a directora de col·leccions i exposicions.

Per a més informació i imatges contacteu amb Nuria García
+34 932 16 02 84 o nuria@pratsnoguerrasblanchard.com